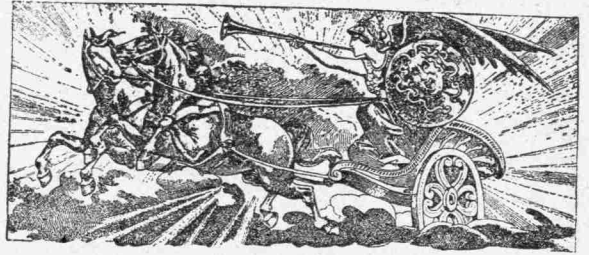

ἔχουν τυπωθῆ ἀπὸ σαράντα χρόνια κ' ἐδῶθε. Μὲ κίνδυνον μεγαλειέτερο μὲς φοβερίζει τώρα ἡ «Φαῦστα» βλέπω κ' ἀνασκουμπώνονται μ' ἀγριεμένα μάτια οἱ παρακεντέδες. Αὐτοὶ δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ τὸ ἰδοῦν καὶ νὰ τὸ καταλάβουν τὸ ἔργο εἶδαν ὅμως τὴν ὑποδοχὴ ποῦ ἔλαβε, κατάλαβαν ὅτι ἀξίζει, κ' αὐτὸ τοὺς φτάνει. Κάθε ἄλλο εἶδος τέχνης τὸ κυττάζουν τώρα μὲ καταφρονετικὸ χαμόγελο, λυρικά καὶ φιλοσοφικὰ ποιήματα, ψυχολογικὰ διηγήματα, κοινωνικὰ θεάματα, ζωγραφικὰ λαχταριστὰ τῆς τωρινῆς, τῆς δικῆς μας τῆς ζωῆς. Τραγωδία καὶ πάλι τραγωδία! Μὲ αὐτοκρατορεὶς καὶ αὐτοκρατορίσσειες μὲ καθαρφεύουσα καὶ δωδεκακυλλάβους μὲ ὕψος καὶ ἀρχοντιά. Καὶ θ' ἀρχίσουν νὰ ξεφουρνίσουν τραγωδίαι, καὶ νὰ ἰδῆτε τί θὰ συμβῆθ' δίχως τῆ γερῆ μάθησι τοῦ Βερναρδάκη στὰ χέρια τοὺς ἡ ἱστορία θὰ γίνῃ ἄκαιρη σχολαστικότης ἢ παθητικὴ του ποιήσις, ποῦ θυμίζει τὴ Μούσα τοῦ Ἐνριπίδου, θὰ γίνῃ ρομαντικὴ αἰσθηματολογία γλυκανάλατη τὰ ρητορικὰ ἐνθνημῆματα τῶν ἡρώων τοῦ θὰ γίνουν ἄρθρα ἐπαρχιακῶν ἐφημερίδων ἢ γλώσσα τοῦ ἡ τεχνητῆ, ἀλλὰ καὶ καλλιτεχνικῆ, στὰ χέρια τοὺς θὰ γίνῃ δασκαλικὸ θεσηαίρισμα ἀπὸ ἑλληνικοῦδες. Κ' ἔπειτα ὑπάρχει ἕνας νόμος σιλητοῦς ποῦ θέλει ὅταν παροχίσις γιὰ νὰ μιμηθῆς ἕνα ποιητῆ, νὰ τοῦ παίρῃς μόνον τὰς ἀσχημίας, ποτὲ τὴν ὁμορφίαν του. Ἔτσι κ' ὅταν κάνης νὰ μιμηθῆς τὸ φέροισιμο ἑνὸς ἀνθρώπου, τοῦ παίρῃς τὰ κινήματα καὶ τὴν περπατησιὰν του, ἀλλὰ τὴν ὄψη του δὲν μπορῆς νὰ τὴν πάρῃς. Μὰ θὰ μοῦ εἰπῆς: οἱ μεγάλοι ποιηταὶ δὲν ἀνοίγουν τὸ δρόμο σὲ ἄλλους ποιητὰς ποῦ θάρθουν κ' αὐτοὶ στεφανωμένοι ὕστερ' ἀπ' αὐτοῦς νὰ τραβήξουν στὸν ἴδιον δρόμο, σὲν αὐτοῦς; Μάλιστα, τὸν ἀνοίγουν ἀλλὰ οἱ ἄλλοι, ὅσοι ἀξίζουσιν, ἂν θὰ διαβῶν ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμο, ἀλλὰ ποτὲ δὲν κυττάζουν νὰ πατήσουν στὰ σημάδια ποῦ ἄφῃσαν τὰ πόδια τῶν ἄλλων. Φαντάζομαι στὸ μέλλον ἄλλα ἔργα μὲ τὴν ἴδια φοιτία καὶ μὲ τὴν ἴδια δύναμη τῆς «Φαῦστας»: θάχουν πολλὰ χαρίσματα, κ' ἕνα τὸ μεγαλιέτερο: πῶς δὲ θὰ μοιάξ' ἡ χάρις τοὺς μὲ τὴ χάρις τῆς «Φαῦστας».

ἈΝΑ ΤΟ ἈΣΤΥ

Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν εἶνε μεστὰ μέχρις ἀσφυξίας τὰ δύο θεάτρα, ὅπου παριστάνεται ἡ Φαῦστα τοῦ κ. Βερναρδάκη. Τὴν π. Τετάρτην ἀνεβιδάσθη πρῶτον ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῆς Ὀμορφίας καὶ τὴν ἐπομένην εὐθὺς ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῶν Ὀλυμπίων. Τὸ δράμα τοῦτο κατέκτησε πράγματι τὰς Ἀθήνας, ἐγένετο δὲ τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας. Δὲν ἀκούει τις ἄλλο ἢ περὶ Φαῦστας καὶ Βερναρδάκη, περὶ τῆς ὑποκρίσεως, περὶ τοῦ ξυρίσματος τῶν ἡθοποιῶν, ἐμφανισθέντων ὅλων ὡς Ρωμαίων ἀνεμύστακος, περὶ τῆς ὑπερτιμῆσεως τῶν εἰσιτηρίων, περὶ τῆς συρροῆς τοῦ κόσμου, περὶ τῶν κρίσεων τοῦ τύπου. Ὁ ποιητῆς καὶ οἱ ἡθοποιοὶ ἐγένοντο ἀντικείμενον θερμοτάτων ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τοῦ ἐνθουσιῶντος κοινοῦ, ἡ δὲ Φαῦστα δύναται νὰ θεωρηθῆ ἀδιστακτικῶς ὡς ἡ μεγίστη ἐπιτυχία τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου. Περὶ τῆς ἀξίας τοῦ δράματος μᾶς ἀπαλλάσσει τοῦ κόπου νὰ κἀμωμεν οἰονδήποτε λόγον ἐνταῦθα ὃ ἡμέτερος συνεγράψης κ. Κ. Παλαμάς, ὃ ὅποιος εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς Ἐστίας θὰ δημοσιεύσῃ ἐκτενῆ αὐτοῦ ἀνάλυσις.

Καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ξυρίσματος τῶν ἡθοποιῶν δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀπαρτήρητον. Ὁ κ. Βερναρδάκης ἔθεσεν ὡς ἕρον ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ τὴν ἀφίρεισιν τοῦ μύστακος. Οἱ ἡθοποιοὶ ἐδίστασαν ἑλίγουν. Ἀλλὰ πῶς ἄλλως νὰ παρασταθοῦν ὡς Ρωμαῖοι; ἔπειτα ὃ κ. Βερναρδάκης ἐπέμεινε. . . Ἠναγκάσθησαν λοιπὸν νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὸν βωμὸν τῆς τέχνης τὸ κόσμημα τοῦ ἄνω χεῖλους—ἂν καὶ διὰ πολλοὺς πᾶν ἄλλο ἤτο ἡ κόσμημα!—Ὅτ' ὡ δὲ ἡ ἐμφάνισις τῶν ἐγένετο καθ' ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις τῆς τε ἱστορίας καὶ τοῦ ποιητοῦ. Ἐν τούτοις ἡ θυσία δὲν θὰ τοῖς χρησιμεύσῃ μόνον διὰ τὴν Φαῦστα. Ἀπὸλλάχθησαν βάρους περιττοῦ. Ὁ ἡθοποιὸς πρέπει νὰ ἔχῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἐλεύθερον τὸ πρόσωπον διὰ νὰ τὸ μεταπλάτῃ κατ' ἀρέσκειαν. Τοῦτο εἶχε κατανοήσῃ πρὸ πολλοῦ ὃ κ. Παντόπουλος, ὡς ἀληθῆς καλλιτέχνης, ὃ μόνος ὃ ὅποιος πρὸ πολλοῦ δὲν φέρει μύστακα, χωρὶς βεβαίως νὰ μαντεύῃ ὅτι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ θὰ τὸν ἐμιμούντο αἴφνης ὅλοι του οἱ συνάδελφοι. Τὸ ξύρισμα τοῦ μύστακος θὰ διατηρηθῆ τώρα πλέον καὶ θὰ γίνῃ συριμὸς παρὰ τοῖς ἡθοποιόις.

Τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὅποιον παρέχει σήμερον τὸ ἑλληνικὸν θέατρον ἤγαγε τοὺς ἡθοποιούς καὶ πολλοὺς τῶν φιλομουσίων νὰ σκεφθοῦν ἀπὸ τοῦδε καὶ περὶ τῆς χειμερινῆς περιόδου. Δὲν ἀπεφασίσθη εἰσέτι τίποτε ὀριστικόν. Ἀλλὰ καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα δὲν θὰ λείψωσιν αἱ παραστάσεις μετὰ τὰς πρώτας βροχάς. Θιάσος καλῶς κατηγορημένος, συμπραττόντων τῶν ἀδελφῶν Ταβουλάρη, τοῦ Παντοπούλου καὶ τῆς Δας Βερώνη, θὰ ἐγκαθιδρυθῆ εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ παριστάνων ὅλον τὸν χειμῶνα. Λέγεται ἐπίσης ὅτι θὰ συστηθῆ καὶ ἐπιτροπή, διὰ νὰ κρίνῃ καὶ ἐκλέγῃ τὰ ἔργα, καὶ

Ο ΦΙΛΟΣ ΣΟΥ

Τὸ κάτωθι ἐπίγραμμα ἐστάλη ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν ὑπὸ τοῦ ἐν Πετρούπολει λογοκρίτου τῶν ἐς Ῥωσίαν εἰσερχομένων ἑλληνικῶν ἐκδόσεων κ. Δ. Μενάγιου.

ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

εἰς τὸν ἀρτίως ἐγκαινιασθέντα ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου.

- Ἐσθλοῦ κυδαλίμου τε Γεωργίου ἠνιοχεῦντος
- Ἑλλήνων λαόν, σὺν παρακοίτῃ ἔῃ.
- Ὀλγὰ ἀριστονόφ, ἰσθμός, παροδίτα, Κορίνθου
- Ὀρύχθη, κενοῦ Τύρρ ἀγοῦ ἐννεστής
- Ὀφρα κεν Ἐσπερίουσ ῥήϊστ' Ἀσίη τε πελάζων
- Ἦδ' Ἑλλησπόντῃ, εὐ μάλ' ἀέξῃ ἀεὶ
- Ἔργα βροτοῖς ἐπαμοιβῆ' ἐπὶ χθονὶ πούλυβοτείρῃ
- Καὶ λαοῖσι φέρῃ πλοῦτον ἰδ' ἀρμονίην.

Δ. ΜΕΝΑΓΙΟΣ

ὅτι θὰ ληφθῶσιν ὅλα τὰ μέτρα, ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ὑποστήριξις τοῦ κοινοῦ. Εὐχόμεθα νὰ πραγματοποιηθῶσιν ὅλα τὰ ὠραία ταῦτα ὄνειρα, ἀφ' οὗ μάλιστα σήμερον, μὲ τοὺς ἠθοποιούς τοὺς ὁποίους ἔχομεν καὶ τὸν ὑπὲρ αὐτῶν ἐνθουσιασμὸν τοῦ κοινοῦ, ἡ πραγματοποίησης των δὲν μᾶς φαίνεται πολὺ δύσκολος.

Πῶς ἀνατρέφουν τὰ τέκνα των μερικαὶ μητέρες ἀνὰ τὸ Ἄστυ :

Δύο παιδιά μικρᾶς ἡλικίας, τὸ ἐν δεκαετῆς καὶ τὸ ἄλλο ἐξαετῆς, ἦλθον εἰς ἔριδα, τὸ μεγαλύτερον δὲ ἐκτύπησε τὸ μικρότερον διὰ λίθου καὶ τοῦ ἔθραυσε τὴν κεφαλὴν. Κλάμματα, φωναίς, καὶ ὅλ' ἡ γειτονεὶα τοῦ Ψυρρῆ εἰς τὸ ποδᾶρι. Ὁ δράστης ἐκινδύνευσε νὰ κακοποιηθῇ· ἀλλ' εἰς τὴν κρισιμωτέραν στιγμὴν προσέτρεξεν ἡ μήτηρ, ἤρπασε τὸν σκύμνον τῆς καὶ καταφιλοῦσα αὐτὸν διὰ τὸ ἡρωϊκὸν κατόρθωμά του, ὕβριζε δεινῶς τὰς γυναῖκας τῆς γειτονιάς, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἐπέμειν ὑπὲρ τοῦ τραυματισθέντος.

Οἱ ἐπαρχιωτὰι μᾶς ἐκδικούνται διὰ τὴν ὑπερβολικὴν γλῶσσαν τῶν ἐφημερίδων μας καὶ καμμίαν φορὰν μᾶς στέλλουν εἰδήσεις, μὰ κατὰ εἰδήσεις! . . . Οὕτως εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς Ἑστίας, παραλαβόντες τὴν εἰδήσιν ἐκ τῶν Καϊριῶν, ἀνεγράψαμεν τὰ κατὰ τὴν ἐν Πύργῳ δολοφονίαν τοῦ δημοσιογράφου Γκριμούτη, διαπραχθεῖσαν ὑπὸ ἀστυνομικοῦ κλητῆρος. Ἀλλὰ τὸ τηλεγράφημα τῶν Καϊριῶν ἦτο εἰς βαθμὴν ἀπίστευτον ὑπερβολικόν, διεψεύσθη δὲ ἀμέσως τὴν ἐπιούσαν καὶ ἐπισήμως. Ἡ δολοφονία δὲν ἦτο παρ' ἀπλῆ ἀμυγῆ διὰ μαχαίρας, τὴν ὅποιαν ἐπροξένησε κατὰ τοῦ δημοσιογράφου, ἀγνοῶν μάλιστα αὐτὸν καθ' ὅλοκληρίαν, εἰς πρώην ἀστυνομικὸν κλητῆρ, ἔλθων εἰς λόγους μετ' αὐτοῦ ἐν κεντρικῇ τῆς πόλεως καφεναίῳ καὶ ἀμέσως μετὰ τὴν πρᾶξιν συλληφθεὶς. Καὶ ἡ ἔκδοσις αὕτη πιθανὸν νὰ μὴ εἴνε αὐτόχρημα ἡ ἀκρίβεια, ἀλλὰ τέλος πάντων πλησιάζει περισσότερο πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀφ' οὗ ὁ κ. Γκριμούτης ζῆ καὶ βασιλεύει!

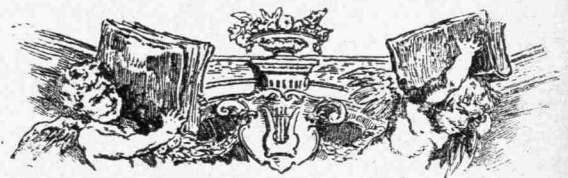
Δύο μαθητὰί τῆς Ριζαρίου Σχολῆς, ἐξαφανισθέντες ἀπὸ ἡμερῶν καὶ καταζητούμενοι ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, ἀνεκαλύφθησαν τέλος εἰς ἐν ἐνωμίτιον παρὰ τὴν Πλάκα κρυπτόμενοι. Ὁδηγηθέντες ἐνώπιον τοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, ἐξωμολογήθησαν πρὸς αὐτὸν κλαίοντες, ὅτι δὲν ἐπεθύμουν κατ' οὐδένα λόγον νὰ γείνωσιν ἱερεῖς. Τοῦ λοιποῦ ὁ κανονισμὸς τοῦ σχολείου θὰ εἴνε αὐστηρὸς, ὅλοι δὲ οἱ μαθητὰί θὰ εἴνε ὑποχρεωμένοι νὰ σπάζωνται τὴν ἱερωσύνην, πρὸς τὴν ὅποιαν οἱ δύο μικροὶ ἀποστάται, κοσμικοὶ μέχρι μυελοῦ ὄστων, δὲν εἶχον καμμίαν ὄρεξιν νὰ θυσιάσουν τὰ χρυσᾶ των νεύατα. Ἐκ τῆς ἀστυνομίας ἀπεστάλησαν πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς σχολῆς ὁ ὁποῖος θὰ προσκαλέσῃ τοὺς κηδεμόνας των διὰ νὰ πορασίουν περὶ τοῦ πρακτέου. Ἡ ἀστυνομία ὅμως πρὸ παντὸς ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ ὥστε νὰ μὴ ἐνεργηθῇ καμμία πίεσις καὶ κανεὶς ἐκδιασμὸς κατὰ τῶν μικρῶν Ριζαριτῶν.

Τὸ Σκρίπ τελειώνει ὡς ἐξῆς τὴν περιγραφὴν μιᾶς πυρκαϊᾶς ἐκ τῶν τόσων αἰ ὁποῖαι ἐξερράγησαν τὰς ἡμέρας αὐτάς :

« . . . Δὲν ὑπῆρχε νερὸ, δὲν ὑπῆρχον ἀντλίας, δὲν ὑπῆρχον στρατιωτὰι καὶ ἐν τούτοις τὸ πῦρ ἐσθυσεν. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ ἤρχισαν νὰ ἐκκενώνουν σάκκους πληθεῖς χωμάτων. Ἐπὶ τῷ θεάματι ἠκούσθη κάποιος :

— Καὶ τώρα γαῖα μυχθῆτω πυρὶ!».

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Ἡ ἐκ τῆς ἀνευρέσεως τῆς « Ἀθηναίων Πολιτείας » τοῦ Ἀριστοτέλους παραχθεῖσα φιλολογικὴ κίνησις εἶνε ἐκπληκτικὴ. Ἡμεῖρα δὲν παρέργεται, καθ' ἣν νὰ μὴ ἐκφέρεται εἰς φῶς μεγάλη τις ἢ μικρὰ διατριβή, ἀναφερομένη εἰς τὸ πολυθρόλητον τοῦ Ἀριστοτέλους συνταγματίου. Οἱ ἄριστοι ἐκδοταί τῆς « Ἀθηναίων Πολιτείας » καθηγητὰι Βιλαμόβιτς ἐν Γοτίγγη καὶ Κάιθελ ἐν Στρασβούργῳ προαγγέλλουσι τὴν προσεχῆ ἔκδοσιν εἰδικῶν πονημάτων περὶ τῆς ἀριστοτελικῆς συγγραφῆς. Τὸ πόνημα τοῦ Βιλαμόβιτς « Ἀριστοτέλης καὶ Ἀθῆναι » εἰς δύο τόμους πραγματεύεται ὑπὸ ἱστορικὴν ἔποψιν πάντα τὰ ἀναγόμενα εἰς τὴν « Ἀθηναίων Πολιτείαν » τὸ δὲ τοῦ Κάιθελ, « τὸ ὄφος καὶ τὸ κείμενον τῆς Ἀθηναίων Πολιτείας » ἔρευνᾷ λεπτομερῶς τὸν λεκτικὸν χαρακτήρα.

— Ὁ βασιλεὺς τοῦ Σιάμ ἀπέστειλεν εἰς τὸν Μάξ Μύλλερ, τὸν διάσημον γλωσσολόγον, 100 λίρας πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς μεταφράσεως τῶν Ἱερῶν βιβλίων τῆς Ἀνατολῆς, ὑπεσχεθῆ δ' ὅτι τακτικῶς θ' ἀποστέλλῃ ἵσον ποσὸν μέχρι πέρατος τοῦ ἔργου.

Ἐπιστημονικά

Ὁ Γερμανὸς περιηγητῆς Χόλουμπ, περιελθὼν μετὰ τῆς συζύγου του διαφόρους χώρας τῆς Ἀφρικῆς κατήρτισε πλουσιωτάτην συλλογὴν ζῶων, πτηνῶν, ὀρυκτῶν καὶ ἄλλων ἀντικειμένων, ἅτινα ἐξέθεσεν ἐν Βιέννῃ. Εἶχε δὲ τὴν καλωσύνην ἐξ ἀγνῶν πρὸς τὸ ἡμέτερον ἔθνος αἰσθημάτων ν' ἀποστείλῃ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν κατάλογον τῶν ἀντικειμένων, ἐξ ὧν ἀπαρτίζεται ἡ συλλογὴ του μετὰ τὴν σημείωσιν ὅτι προσφέρεται νὰ δωρηθῇ εἰς τὸ ἡμέτερον μουσεῖον ὅσα ἐκ τῶν ἀντικειμένων τούτων ἤθελε κρίνει αὕτη ὅτι ἡδύνατο νὰ πλουτίσῃσι τὸ ἡμέτερον φυσιογραφικὸν μουσεῖον. Ἡ Κυβέρνησις διεθίβασε τὸ ἔγγραφον εἰς τὴν πρωταεὶαν τοῦ Πανεπιστημίου μετὰ τὴν ἐντολὴν νὰ καλέσῃ τὸν διευθυντὴν τοῦ φυσιογραφικοῦ μουσείου καὶ νὰ συνεννοηθῇ μετ' αὐτοῦ ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκλογὴν τῶν προτιμηθησομένων ἀντικειμένων ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ κ. Χόλουμπ.

— Τῆς πέμπτῃ Σεπτεμβρίου ἐωρτάσθη κατὰ τὸ σύνθημα ὑπὸ τῶν ἐν Παρισίαις «θετικιστῶν» ἡ ἐπέτειος τοῦ θανάτου τοῦ Αὐγούστου Κόντ, τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς θετικῆς Φιλοσοφίας. Οἱ ὁπαδοὶ πολυπληθεῖς συνηθροίσθησαν ἐν τῷ Κοιμητηρίῳ Περ Λασζὲ ἐκεῖ δὲ ὁ γνωστὸς φιλόσοφος Πέτρος Λαφίτ ἐπέλεξε παρὰ τὸν τάφον του τὸ ἐγκώμιον τοῦ μεγάλου φιλοσόφου, ἀναγγεῖλας συγχρόνως καὶ τὴν ὑπὸ τῶν ὁπαδῶν του ἀγορὰν τῆς οἰκίας, ἐν ἣ ἔζησεν ἐν Παρισίαις ὁ Κόντ. Ὁ κοίτων, τὸ γραφεῖον καὶ ἐν γένει τὸ διαμέρισμα τὸ ὁποῖον κατεῖχεν ὁ διδάσκαλος θὰ διατηρηθῶσιν ὡς εἶχον ζῶντος αὐτοῦ εἰς εὐλαθεῖ προσκύνησιν, ἡ λοιπὴ δὲ οἰκία θὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς καὶ μέχρι τοῦδε διὰ τὰς συνεδριάσεις τῶν ἐταίρων καὶ διὰ γραφεῖα τῆς Revue Occidentale τοῦ ὄργανου αὐτῶν.

Θεατρικά

Ἡ « Γαλλικὴ Κωμῳδία » πρόκειται νὰ ἀναβιβασθῇ προσεχῶς ἀπὸ σκηνῆς τὴν « Ἀντιγόνην » τοῦ Σοφοκλέους. Διὰ τὴν διατήρησιν ἢ παράστασις γαλλικῶν χαρακτήρα δὲν ἐχρησιμοποιηθῆ ἡ μουσικὴ τοῦ Μένδελσον, ἀλλὰ τὰ χορικά ἐμελοποιήθησαν ὑπὸ τοῦ Γάλλου μουσουργοῦ Σαιν-Σαένς.

— Πανεληγοῦς ὡς διδάσκαλος τῆς ἀπαγγελίας ἐν τῷ Ὄρειῳ Ἀθηνῶν ὁ διακεκριμένος ἠθοποιὸς κ. Διονύσιος Ταβουλάρης.